

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2016. május 15.
(pünkösdvasárnap)

Horváth Géza

VESZITEK A SZENTLÉLEK AJÁNDÉKÁT

Énekek: 189; 631; 368,1; 376; 430,1, 6

Lekció: Cselekedetek 2,4, 36-40

Alapige: Cselekedetek 2,38b
Veszitek a Szentlélek ajándékát.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálás szívvel magasztalunk pünkösd ünnepén, azért, mert ünnepet szereztél nekünk.

Mi csak azért ünnepelhetünk, mert emlékezhetünk hatalmas tetteidre, csodáidra, értünk végzett munkádra. Így köszönjük a mai napon, hogy elküldted a Szentlelket ajándékkul gyermekeidnek.

Engedd, hogy most rád tudjunk tekinteni, az ajándékozóra, akitől minden jó adomány és tökéletes ajándék alászáll.

Köszönjük neked, Szentlélek Úristen, hogy az ismeretnek kútfeje vagy — ahogy énekeltük is. Szeretnénk jobban megismerni a mi drága Urunkat. Szeretnénk jobban ismerni általa önmagunkat is. Azt, hogy mire volt képes értünk Ő, és mire vagyunk mi képesek a bűn következtében.

Szeretnénk, ha világosságot gyújtánál a szívünkben, Szentlélek Isten, ha körülvennél és elszakasztánál bennünket a testtől, világtól. Elszakasztánál bennünket minden gonoszságtól, hitványságtól, vétectől, amivel megbántottuk mennyei Atyánkat. Fordítsd tekintetünket a keresztre.

Köszönjük a terített úrasztalát, amely szintén ezt jelképezi a számunkra, hogy fel lehet nézni ma is a hitnek szerzőjére és bevégezőjére, Jézusra.

Gyógyíts minden erőtlenséget, gyógyíts meg minden lazaságot, minden képmutatást orvosolj, tisztíts meg teljesen bennünket, és add, hogy Jézus Krisztus véérébe rejtve igazak és boldogok lehessünk Őbenne és Ő általa.

Ámen.

Igehirdetés

Péter apostol pünkösdi prédikációjában hangzik el ez a mondat, ez a három szó, amit jó lenne, ha beírnánk a szívünk hústáblájára és elvinnénk mintegy aranymondásként is (mint ahogy a gyermekek szokták a gyermek-istentisztelet végén, amikor megtanulják az aranymondást, többször elismétlik), hogy el ne felejtjük.

Ma az az Isten ígérete számunkra: veszitek a Szentlélek ajándékát. — Különösen három üzenetere figyeljünk ennek a rövid igeversnek.

Először is nézzük meg magát az ajándékot: kicsoda a Szentlélek. Azután nézzük meg az ajándék lényegét, tartalmát. Végül tekintsünk magára az ajándékozóra, akitől minden jó adomány és tökéletes ajándék származik.

Először is tehát az ajándékról, Isten igéjének a fényében néhány dolgot emeljünk ki és tudatosítsunk magunkban.

Ki is a Szentlélek? A Cselekedetek könyve 19. fejezete azzal kezdődik, hogy Pál apostol, amikor egyszer Efézusba érkezett, találkozott ott istenfélő férfiakkal, akik egy rövid beszélgetés végén megvallják: azt sem tudják, hogy van-e Szentlélek?

Ezért mi a hitvallásunk a Szentlélekről? Ha röviden kellene összefoglalni, akkor úgy lehetne: a Szentlélek a Szentháromság harmadik személye, aki egyenlő örök Isten az Atyával és a Fiúval. Ebből is két szót hadd emeljek ki. Az egyik, hogy személy a Szentlélek, a Szentháromság harmadik személye. A másik az, hogy a Szentlélek Isten, mégpedig egyenlőképpen örök Isten az Atyával és a Fiúval.

A Szentlélek tehát nem megfoghatatlan erő, hanem személy, azért, mert a Biblia személybeli tulajdonságokat tulajdonít neki. Van értelme, akarata. Aztán személybeli munkákat kapcsol hozzá Isten igéje. Ilyeneket, mint: megvilágosít, emlékeztet, cselekszik, megszorít. Aztán Isten a Szentlélek, mert isteni tökéletességet tulajdonítanak

neki, mint a mindentudóság, mindenütt jelenvalóság, örökkévalóság. Ezért a Szentlelket isteni tisztelet illeti meg.

Az Ószövetségben adta Isten az Ő Szentlelkét bizonyos embereknek, egy bizonyos feladat elvégzésére. Annak minél tökéletesebb ellátására. És amikor ezt a feladatot elvégezték, vagy erre a feladatra alkalmatlanok lettek, mert Isten nyilvánította őket alkalmatlanná, akkor visszavonja Szentlelkét, mint például Saultól, akiről azt olvassuk a Sámuel könyvében, hogy elhagyta őt az Isten Lelke és gonosz lélek kezdte gyötörni.

Pünkösddel egy új korszak kezdődik az üdvtörténetben, hiszen azt mondja Jóel próféta: „és léssen az utolsó napokban, kitöltök az én Lelkemből minden testre.”

Amikor a Bibliában, különösen az Újszövetségben majd ezt olvasunk, hogy minden testre, itt nem minden embert kell értsünk, hanem inkább úgy kell értenünk: mindenféle testre. Pünkösddel egy olyan új korszak kezdődik, amikor minden népnek, ágazatnak, nyelvnek, nemzetnek — egyszóval: mindenféle népnek adatik a Szentlélek. Mindazoknak, akik hiszik és vallják, hogy Jézus Krisztus Úr az Atyaisten dicsőségére. Benne jelent meg az Isten üdvözítő kegyelme mindenféle embernek. Zsidónak először, meg görögnek. Pogánynak, feketének, fehérnek — mindegy, milyen a bőrszíne, hol született, hova tartozik. Azt mondja ez a mai ígénék: Veszitek a Szentlélek ajándékát. És mennyiféle nép van! Pártusok, médek, elámiták, Kappadóciából, Frigiából, Pamfíliából, Ciréne mellől, római jövevények, zsidók, prozelitusok, krétaiak, arabok — szinte nem is lehet felsorolni azokat a népeket, akik lehet, hogy egymást utálták, lehet, hogy egymással gyűlölségesek voltak, egymással háborúban álltak. És nekik hangzik az ígélet.

Péter arról is beszél, hogy nektek lett az ígélet, és a ti gyermekeiteknek. Mert nekünk olyan Istenünk van, akinek nemzedékről-nemzedékre megáll hűsége, akarata. Végbemegy üdvterve, amelynek az ember részese lehet, és részesévé lesz.

Éppen ezért a pünkösöd egy óriási nyitány, egy nagy kapunyitás, amely azt jelenti, hogy az Úrhoz lehet jönni. Nem olyan kapunyitás, amelyről ma beszélnek a világban, Európában, földrészekben, hogy jöhet mindenki, hanem a Krisztushoz való hívás hangzik: jöjjetek én-hozzám. És ezt később, néhány résszel később úgy konstatálják az első gyülekezetek és apostolok: úgy látszik, Isten a pogányoknak is adott megtérést az életre.

Ez azért nagy ajándék nekünk, mert ez nekünk is szól. Mi sem vagyunk ebből kirekesztve. Nemcsak azoknak szólt akkor, hanem nekünk szól és hangzik most. Pünkösd lényege tehát, hogy Isten újabb ajándéka megérkezett: Veszitek a Szentlélek ajándékát.

Szeretném, ha látnánk, hogy pünkösdkor a Szentlélek nem azért töltetett ki, mert a tanítványok engedelmesek voltak, mert imádkoztak, mert egy akarattal együtt voltak, hanem a Cselekedetek könyve 2. fejezete azzal kezdődik: és mikor a pünkösd napja eljött, akkor voltak egy akarattal együtt, és imádkoztak együtt. Mert Isten ajándéka soha nem az embertől függ, hanem mindig az ajándékozó Istentől.

Nem az emberért adja az Isten, hanem az embernek készítette el az ajándékait. Nem valamiféle beszámítás történik, nem valamiféle honoráriumról van szó, hogy ha ti tesztek valamit, akkor majd Isten is fog lépni, hanem ajándékról van szó, és az eredeti görög szóban az van: olyan ajándék, amiért nem kell fizetni. Olyan ajándék, amely ingyen van. Amely kegyelemből van, amely Istentől jön, és az Istentől van. Ajándék, mert nem az kapja, aki megérdemli, hanem annak adja, akinek akarja. Mert a mi Istenünk szuverén Úr, és az Ő ajándékát annak adja, akinek akarja.

Második kérdésünk így hangzik: Mire való ez az ajándék? Hiszen ha kapunk egy ajándékot (igaz pünkösdkor nem annyira szoktunk ajándékozni, mint karácsonykor meg húsvétkor is), akkor nagyon sokszor az a kérdésünk: mire fogjuk használni? Hogyan lehet használni? Mire való ez az ajándék?

Itt a kérdés nem az, hogy mire fogom használni Isten ajándékát, hanem pünkösdkor az a kérdés: mire használ engem a Szentlélek, mint isteni ajándék. Nem az a kérdés, hogy mit akarok tenni ezzel az ajándékkal, hanem a kérdés mindig az, hogy mit akar velem tenni az Isten ajándéka. Mit akar bennem végezni, hiszen nem én rendelkezem ezzel az ajándékkal. Pünkösd azt jelenti: ez az ajándék fog velem rendelkezni.

Éppen ezért kezdtem azzal, hogy a Szentlélek élő személy, és élő Isten. A Szentháromság harmadik személye. Mert Isten jogosan használhat bennünket. Jogosan akar használni bennünket.

Most csak a pünkösd történetéből nézzünk meg egy-két üzenetet, hogy vajon mit végzett ez az ajándék, Isten Szentlelke, az emberi életben és az emberi szívben?

Először hadd emeljem ki, amit Lukács is nagyon hangsúlyosnak tartott, amikor leírta ezt a történetet. Tudniillik, akik hallották az

evangéliumot pünkösdkor, azok „szívükben megkeseredtek”. Így is mondhatnánk: megszomorodtak. Azért szomorodtak meg, mert Péter arról prédikált, hogy Krisztust Isten megígérte, aztán elküldte, és ezt a Krisztust ti, a gonosz kezeitekkel fára szegezve megöltétek.

Ekkor történik az, „mintha szíven találták volna őket”. Megkeseredtek szívükben, vagy később a korinthusiakról olvassuk, megszomorodtak, bűnbánatra szomorodtak meg, és megkérdezték, hogy mit kell akkor cselekedni.

A Szentlélek ajándékának nagy áldása, amit így lehet megfogalmazni: fájni fog a bűn. Az ember ezért keseredik meg, ezért szomorodik meg. Nem ujjongva dalol és táncol egy istentiszteleten, mint a karizmatikusok, hanem szívükben megszomorodva, fejüket lehajtva, magukat megalázva kérdezik: mit cselekedjünk, atyánkfiai, férfiak?

Mert a bűnt lehet természetesnek venni, velünk született adottságunk a bűn. A bűnt meg lehet szokni, aztán tudjuk, hogy bagatellizálni is lehet. Ó, nem olyan nagy dolog az. Mások rosszabbak, nálunk bűnösebbek, elveszettebbek.

Valaki azt mondta nekem, amikor a bűnről volt szó: mi ugyan még hagyján... És jött a felsorolás: az utcában, a faluban, a gyülekezetben, a templomban kik azok, akik sokkal romlottabbak és sokkal gonoszabbak.

A bűnt, mert a bűnnek ez a természete, lehet másra kenni. Egyszer meglátogattam egy házaspárt. A férfi azt mondta: ő azért veri meg a feleségét, mert visszaszól neki. Ha nem szólna vissza, nem verném meg. Ó a hibás. Mondok valamit, neki van rá válasza. El is mondta a feleségének is.

A Szentlélek ajándékának ez a nagy műve történik pünkösdkor: leleplezi az embert.

Úgy leleplezi, mint Dávidot annakidején. Nem Nátán leplezte le — nehogy azt higgyük. Nátánt elküldi Isten, hogy legyen szócsöve a Szentléleknek, és az a Dávid, aki gyilkos lett, aki házasságtörő lett, aki parázna lett, egyszercsak szembesül vele, hogy ő az az ember, akiről szó van. Nem más felett mond ítéletet, hanem saját maga felett.

Egy régebbi hittankönyvben — mi azt nem használjuk — van egy példa. Egyik gyülekezetben a tagok mindig arra panaszkodtak, hogy az ő gyülekezetük halott gyülekezet. A lelkész egyszer meguntta ezt az állandó ócsárlást. Egyszer csak a lelkész azt mondta: ha a gyülekezet halott, akkor temessük el. Mert a halottat el kell temetni. Nézték nagy szemekkel, de a lelkész kitette a gyászjelentést a templom

kapujára: X-beli gyülekezet temetése szerdán 2 órakor lesz a templomban.

Persze mindenki, az egész gyülekezet készült rá. Ezt már csak megnézzük, mit csinál a papunk. A lelkész vett egy koporsót, ráíratta a temetkezési vállalatnál, hogy X-gyülekezet, élt ennyi és ennyi évet. Jöttek az emberek a temetésre. Mondja a lelkész: nézzétek meg a halottat. Mentek az emberek libasorban. Megkerülték a koporsót, belesnéztek, aztán, miután megnézték a halottat, sápadtan mentek tovább.

Tudniillik a lelkész a koporsóba egy nagy tükröt tett. Így mindenki saját magát látta. Azt mondta a lelkész: ha ti azt mondjátok, hogy a gyülekezet halott, hát ti vagytok a gyülekezet, akkor éledjetek meg! Elmondta az igét: „Serkenj fel, aki aluszol, és támadj fel a halálból, és felragyog neked a Krisztus.” — Ez kellett ahhoz, hogy meglássák: én vagyok az az ember. A gyülekezet is mindig olyan, amilyen mi vagyunk. Amilyenek a tagok. Ha eleven, azért, mert a tagok elevenek. Ha lusta vagy irtózik a szolgálattól, akkor azért, mert a tagok lusták. Ha langymeleg, akkor azért, mert a tagok teszik langymeleggé. Mert az Isten hévségéhez és forróságához bőven odaadják a maguk hidegvizét. És az az Isten forróságát lecsökkenti a világ felé is, és elveszítjük szolgálatunkat.

Először is a Szentlélek azt végzi az ember szívében, hogy megszorodjanak. A második, amit végez Isten Szentlelke, mint ajándék a szívünkben, az, hogy akkor, ha megszorodtak, nem nyugodtak bele, hanem keresték a bűnbocsánatot is. Nem elég bűnbánatra jutni, ha nem találjuk meg a bűnbocsánatot.

Júdás is bánta a bűnét, de nem találta meg a megbánás helyét. Azt mondja Isten igéje: kevés a szomorúság, az csak egy pásztorkutya, amely odahajt bennünket a bűnbocsátó kegyelemhez.

Van egy kedves ének: A keresztfához megyek, mert máshol nem lelhetek nyugodalmat lelkemnek. Ezért döntő, hogy a pünkösdkor megszorodott emberek vajon mit csinálnak ezzel a szomorúsággal? Odamentek a keresztfához.

Az egyik városban evangelizáltam sok évvel ezelőtt. Ott ült a város díszpolgára is. Ismert, megbecsült ember. Amikor kezet fogtam az ajtónál, azt mondta nekem: én úgy megyek el most, mint a gazdag ifjú. Szegény ember eljutott a megszorodásig. De én úgy láttam, nem jutott el a feloldozásig.

Mi lenne velünk, ha a Biblia csak megszorodásról beszélne, de nem a feloldozást adná elénk?

Péter pünkösdi beszéde pontosan erről a feloldozásról szól. Nem ott fejezi be, hogy akit ti gonosz kezeitekkel fára szegezve megöltetek, hanem ott: ezt a Krisztust Isten feltámasztotta. Értjük, hogy milyen nagyszerű dolog, hogy nem a bűnnel fejezi be, amit nem lehet helyrehozni, amiből nincs kiút, ami megöl, és a pokolba hajt téged, hanem ott fejezi be: de van megoldás, van kegyelem, van bocsánat. Azt mondja az ige: nálad van a bocsánat, hogy féljenek téged. Pünkösdkor ezt hirdeti az Isten Szentlelke, mint ajándék: van bocsánat. Mint ahogy az a kedves finn ének mondja: van még számomra is bocsánat. Van Jézusom, Ő az enyém.

Az Isten nem megszorítani akar bennünket, hanem örömet akar adni nekünk. Isten azt akarja, és pünkösdkor ezt hirdeti, hogy a ti örömötök teljes legyen. De csak az az ember tud örülni, aki szabad. És csak az az ember tud szabad lenni, akinek bűnbocsánata van. Akinek a lelke szabad, csak az tud dalolni hálaéneket. Csak az tudja magasztalni Isten kegyelmét és mondani a zsoltárral együtt: Mert jó az Úr, örökkévaló az Ő kegyelme.

Éppen ezért ezek az emberek megtérnek. Sokan nincsenek tisztában azzal a fogalommal, hogy megtérés. Mert a mi megtérésünk csak egy félresikerült cselekedet lesz, ha annak ezt a bibliai útját nem ismerjük. Tudniillik a megtérés, és nagyon szépen az Efézusi és Kolossébéliekhez írt levél taglalja, hogy az a megtérés lokusz klasszikusa (klasszikus igéje), amikor azt mondja Pál apostolon keresztül a Lélek: „vetkezzétek le a régi élet szerinti óembert, mely meg van romolva a csalárdság kívánságai miatt”. — Eddig még sokan eljutnak, de folytatódik: „Öltözzétek fel az új embert, mely Isten szerint teremtett valóságos igazságban és szentségben. Öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust!” Ezért a megtérést a mi eleink is úgy fogalmazták meg, hogy az óember megöklése és az új ember megelevenítése.

És megkérdi: mi az új ember megelevenítése? A Krisztusban való lelki öröm a Szentlélek által. Pünkösöd megkérdi: ebből az örömből mennyi valósult meg az életedben?

Vagy pünkösöd nagy igéje lehetne az, amit Jézus Krisztus mondott valakiknek: miért vagytok szomorú ábrázattal? Nem öltöztétek fel a Krisztust? Nem jártok ebben az örömben? Nem éltek ezzel a szabadsággal, amire a Fiú megszabadított titeket?

Pünkösöd azt mondja, hogy a megtérés nem áll meg a szomorúságnál, nem áll meg az önsajnáltnál, nem áll meg az önkínzásnál — mert ilyennel is találkozunk ám sokszor —, hanem mindezek után boldo-

gon vallja és mondja: Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől. — Ez a pünkösdi evangéliuma.

És a harmadik, amit olvasunk ebben a második részben, amikor azt mondja Péter: ha titek a Szentlélek ajándéka, adjátok jelét ennek.

Hadd foglaljam össze még ezt: „térjete meg és keresztelkedjete meg a bűneitek bocsánatára”! Vagyis azt mondja a Szentírás alapján: az Isten Szentlelke azt végzi az ember szívében, hogy ha kapta a Lélek ajándékát, akkor adja jelét ennek. Nem élhet többé úgy, mintha nem lenne Lélek. Nem élhet Lélek nélkül vagy lelketlenül — így is mondhatjuk: tovább —, hanem adja jelét ennek.

Mint jelent az, hogy keresztelkedjete meg? Nem akarunk mi anabaptistákat gyártani, felejtsük el, ha valaki meg akarna megint keresztelkedni. Azt a reformáció elítélte, és mi is az ige alapján elítéljük. Itt arról van szó: térjete meg, keresztelkedjete meg — kötelezzéte el magatokat a Krisztus mellett. Ezt is Isten Szentlelke ajándékozta nekem, hogy elkötelezzem magam. Mert mit teszünk? Állunk egyik lábunkról a másikra. Nem tudunk dönteni hitkérdésekben. Induljak, vagy ne induljak? Rád bízam magam egészen, vagy ne bízam magam rád. Számítsak-e naponta az élő Istenre, vagy a magam eszére támaszkodjam. Itt azt jelenti: a Szentlélek a bűnbánó és az örömet átélt szívben elköteleződést munkál. Mert a keresztségek a szövetséget jelentette. Ettől kezdve az Isten az én szövetségesem.

Mint ahogy Sundar Sing abban a szép énekben megírta: nincs visszaút. A hívó, amikor elindul Krisztus követésére, felégeti maga mögött a hidat. Nem hagy menekülő utat. Nem mondja: hát, ha nem jön be, majd akkor visszajövünk. Majd akkor abbahagyjuk. Ha nem éri meg, nem lesz kifizetődő, ha sok keménység, sok göröngy lesz az úton, sok túske lesz a rózsán, majd akkor visszamenekülünk. A hívó ember azt mondja: nincs visszaút. Végérvényesen elköteleztem magam a mellett a Jézus mellett, aki engedelmes volt halálig, vagyis elkötelezte önmagát az én irányomba.

Mit végzett Isten Szentlelke az apostolokban? Röviden két dolgot mondok.

Az egyik: más nyelven kezdtek szólni. Ez a Szentlélek ajándéka. „És kezdének szólni más nyelveken, amint a Lélek adta nekik szólniuk”.

Persze ebből a szekták némelyike rögtön levezeti a nyelveken szólást. Milyen nagyszerű, hogy egy olyan nyelv, amit senki nem tud, nem is lehet érteni, ez a Lélek ajándéka.

Egyszer hallottam. Két férfi beszélgetett erről. Egy hívő és egy hitetlen. A hitetlen megkérdezte a hívő férfit: mi az a nyelveken szólás? Azt mondta rá a hívő férfi: az, hogy ha kapod Isten Szentlelkét, szebben fogsz beszélni a feleségeddel. Nem fogod leszidni, mert valami odaégett, vagy nincs ebéd pont 12 órára, vagy ezért, azért, hanem új nyelveken kezdesz szólani. Na, ez a nyelvek ajándéka, ez az új nyelv. Ezt végzi Isten Szentlelke.

Néha hallom az irodából: viszik a gyerekeket bölcsődébe, óvodába az ablakunk alatt. Némely édesanyának jó lenne, ha új nyelveken kezdene beszélni azzal a hároméves gyermekkel, mert annyi szidást, kárhoztatást, amit ez alatt a rövid idő alatt, míg én hallom, rájuk osztanak, az borzasztó. Meg jó lenne, ha mi is, az Isten népe is, akik ismerjük az Urat, új nyelveken kezdenénk el beszélni.

Nemrégén történt, hogy valakivel, akivel húsz éve nem találkoztam, egy közös ismerősünk által meghívott ebéden együtt voltunk. Húsz éve nem találkoztam vele, akkor még Krisztus nélkül élt. Meg voltam győződve: most is. Amikor hallom a beszédét, sokszor előfordult benne: ha az Úr akarja. A fülem rögtön figyelmes lett rá: itt valami történt. Ez új nyelv. Amikor valaki nem arra hivatkozik, hogy majd én, hanem arra: ha az Úr... — ahogy Jakab mondja a levelében.

Ez az új nyelv. Kérdés, hogy beszéljük-e ezt a nyelvet, „amint a Lélek adta nekik szólaniuk”. Vagy csak a magunkét tudjuk mondani.

Másodszor: mire indította a Lélek az apostolokat? Egyszerű bizonyágtételre. Ez a prédikáció ez nagyon egyszerű, de nagyszerű hitvallás Jézus Krisztusról. Nem kellett hozzá teológia. Péter sem végzett teológiát, nem küldték külföldi ösztöndíjra, de Jézus Krisztus mellett töltött néhány évet. Látnia, hallania kellett tőle dolgokat.

Ez a halász — ahogy egyik énekünkben énekeljük — elkezd prédikálni. Egyszerűen beszél Krisztusról, hozzá hív, Őt dicsóíti. Ez tanítson bennünket arra, hogy bennünket is készsé és képessé tesz a Szentlélek, hogy egyszerűen tegyünk bizonyágot az Úr Jézus Krisztusról.

Spurgeon írta egyik prédikációjában a következőt: „Amelyik gyülekezetben sokat adnak az ékesszólásra, onnan látszik, hogy a Szentlélek eltávozott közülük. Amikor Isten Lelke eltávozik, minden igehirdető rendkívül okos és tanult lesz. Egy újdonsült teológiát találnak ki, mint valami új délibábot teszik a gyülekezet elé, hogy azt bámulják.”

Ha eltávozik Isten Lelke, akkor mindig meg akarjuk formálni, meg akarjuk gondolni százszor a szavakat. Azt gondoljuk, hogy nekünk kell

szépen imádkozni. Hány atyafitól hallok: azért nem imádkozom közösségben, mert nem tudok olyan szépen imádkozni.

Nem is szépen kell, hanem egyszerűen az evangéliumot hirdetni. Jézus Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint, és feltámadott harmadnapon a mi megigazulásunkért. Ő tettem engem újjá. Újjá formálta a szívem, és aki könnyörült rajtam, az rajtad is tud könnyörülni.

Elmondjuk-e ezt az egyszerű igehirdetést, ezt az egyszerű evangéliumot az embereknek?

Végül: az ajándékozóra nézzünk, akitől származott az ajándék. Hiszen Jézus Krisztus arról beszél, hogy a Szentlelkét elküldi az Atya az övéinek. Olyan ajándékot ad az Atya a Szentlélekben, amelyet nem kér vissza, hogy de kár, hogy ide adta, hanem örökre nekünk adja (Jn 14,16). Jézus Krisztus megígéri az övéinek, hogy a Szentlélek veletek marad örökké. Az ajándék nem szűnik meg tehát, de annak következménye meggyengülhet az életünkben. Ez is nagy tanítása a Bibliának. Sokszor nem vesszük figyelembe, azt gondoljuk, hogy Isten elvette Szentlelkét tőlünk. Akkor elvonná tőlünk az új életet is, amire újjászült? Akkor elvonná tőlünk a mennyországot, ahova bevitt bennünket? A világosságot, ahova áthozott a sötétségből?

Úgy van ez a mindennapi életben is, hogy az ajándék nem szűnik meg, de annak következménye meggyengülhet. Ha valaki tud egy tudományt, mert megtanulta, mondjuk fizikus, és vágja a fizikát, de ha beteg állapotba kerül, hogy nagyon lázas, fáj a feje, akkor lehet, hogy nem tud úgy gondolkodni, de magát a tudományt nem veszítette el. Értjük? A Szentlelket Isten nem vonja vissza. Azoktól vontta vissza, akiknek csak azért adta, hogy valamilyen feladatot elvégezzenek. Az Újszövetségben, akinek adja, azt mondja: veletek marad örökké, mivel Jézus Krisztus, mint ajándék, Ő is örök. Olyan nincs, hogy Jézust otthagya, a Lelket visszavonja – vagy fordítva. Isten döntése az életem felől, amellyel üdvösséget és örök életet adott nekem, az megbánthatatlan, az visszavonhatatlan.

Vigyázzunk, mert ennek az ajándéknak a következményei, áldásai az életünkben bizony kisebbek lehetnek. Ideig-óráig. Aztán lehet imádkozni: add vissza ezt a szabadítás örömét nekem. Mossál meg, és fehérebb leszek a hónál. Néhány: a Szentlélek döntő ajándéka a hit az ember számára. Ez a hit lehet kicsi is. A hitből fakad Isten iránti bizalmunk. A hitünk megmarad, de Isten iránti bizalmunk megkevesbedhet.

Amikor azt mondja pl. Gedeon: Uram, ha te velünk vagy, akkor miért ért minket mindez? Hát akkor nem is vagy velünk? Ha valaki egyik életkérdésében nem kap rögtön választ, nem kap rögtön munkahelyet, nem kap azonnal húszévesen társat, akkor megrendülhet Isten iránti bizalma. Uram, hiába ígérted? Nem jól értettem?

Gondoljuk arra, hogy a Szentlélek drága ajándéka a reménység. Tulajdonképpen ez a reménység, amelyből az öröm származik, elme-
het, örömtelenné lehetek. Pedig van élő reménység, mert Jézus Krisztus megszabadított élő reménységre.

Gondoljunk arra: Isten ajándéka szeretet. De meghidegülhet a hívő szívében a vizontszeretet. Az erre adott válasz.

Ezért, amit Isten Lelke cselekedett pünkösdkor, figyeljünk rá, mert ezen kell lemérni saját és gyülekezeti életünket, kegyességünket. Ez van-e ma 2016 pünkösdjén a szívemben? Ez történik-e a gyülekezetben, hogy egy akarattal együtt voltak, hogy foglalatosságok voltak az imádkozásban, a kenyér megtörésében. Nem volt közöttük szűkölködő, hogy egymás terhét hordozták. Pünkösöd ünnepét azért teszi elénk Isten, hogy mérd le a hitedet, és mérd le a te hitből fakadó gyümölcsöket. Hitedet és annak következményeit. Azért teszi elénk a gyülekezetben, hogy mérjük meg gyülekezeti életünket. Vajon így van-e nálunk? Vajon bátrak vagyunk-e a világításra, a bizonyágtételre, a hívogatásra. Meg tudjuk-e egyszerűen fogalmazni az evangéliumot?

Ha nem így van, akkor, jer, kérjük Isten áldott Szentlelkét. Legfőképpen az igaz hitért, hogy könyörüljön.

Válaszoljunk az ige szavára a 368,1 énekkel.

Jövel Szentlélek Isten,
Tarts meg minket igédben,
Ne légyünk setétségben,
Maradjunk igaz hitben.

Imádkozzunk!

Édesatyánk! Áldunk, hogy nem változol. Úgy szólsz ma is, ahogy régente szóltál. Mert nincs más evangélium, csak az, amely Jézus Krisztus kereszthaláláról szól. Odaszánt életéről, szenvedéséről, irántuk való szerelméről, a feltámadás csodájáról, az új élet lehetőségéről, hogy Jézus Krisztus adatott nekünk igazságul, szentségül, bölcseségül és váltságul.

VESZITEK A SZENTLÉLEK AJÁNDÉKÁT

Bocsáss meg, Urunk, hogy sokan ezt az ajándékot visszautasítják. Bocsásd meg, hogy sokan csak nézegetik, de kevesen vannak, akik kibontják, akiknek arcuk felragyog úgy, mint egy gyermeknek, és gyermeki hittel fogadják az Isten országát.

Kérünk, munkálkodj bennünk azért, hogy munkálkodhass általunk, áldott Szentlélek. Kérünk, hogy vigasztalj is, hiszen ezért is adattál. Vigasztald betegeinket, gyászolóinkat, elesetteket, megfáradtakat, a terheket hordozókat.

Köszönjük, hogy a te vigasztalásod pontosan ez: semmi minket meg nem foszthat Istennek ama szerelmétől, melyet kijelentett és megbizonyított Jézus Krisztusban. Övé a dicsőség, a hatalom, az erő, a fenség örökkön örökké.

Ámen.

430,1, 6 dicséret

1. Úr Jézus, idvesség fejedelme,
Én életemnek hű segedelme,
Megtérek hozzád hálaadással,
Szent neved áldom énekmondással,
Emlékezeted elrejttem szívemben,
Rólad éneklek egész életemben.

6. Téged is kérlek, ó áldott Lélek,
Vezess a jóban, amiglen élek,
Hogy a bűnöknek épen meghaljak,
Szent életet kövessek és valljak,
Hogy az én Uram engem megkedveljen
És végre bennem öröme beteljen.